

Юлія Княжа

*Ще один день
мого життя*

*Художнє оформлення
Анастасія Євстаф'єва*

Дніпро
2023

Княжа Юлія

К 54 *Ще один день мого життя* / Юлія Княжа. — Дніпро: ЛІРА, 2023. — 80 с.

ISBN 978-966-981-719-8

Все, що ми маємо у житті, — і є наше життя.

Радість і печаль, кохання і відчай, звершення і падіння, з'єднуючись, створюють єдине ціле полотно суспільного існування. Довкола мільярди людей, а разом із ними — і мільярди доль, кохань, самотностей, думок і правди, які у кожного свої та неповторні, наділені власним сенсом та ідентичністю.

Разом ми — суспільство, а поодинці — цілі всесвіти, які живуть лише в одній літері — «я».

© Юлія Чуйко, текст, вірші, 2023
© Анастасія Євстаф'єва, ілюстрації,
дизайн обкладинки, 2023
© Алла Миколаєнко, редактування,
коректура, 2023

ISBN 978-966-981-719-8

Надія

ВОНА — кожного ранку стягує мене за ноги з ліжка.

ВОНА — моє збільшувальне скло, наведене на прекрасні хвилини життя та маленькі життєві радощі.

ВОНА — підіймає мої руки, коли ті майже торкаються долівки, мов перебиті крила, залиті свинцем.

ВОНА — нашіптує на вухо нові сюжети та ідеї, запевняючи у тому, що ті будуть обов'язково комусь потрібні.

ВОНА — сто разів на день робить мені штучне дихання, заповнюючи легені, щоб я могла продовжувати жити далі.

ВОНА часто запрошує до нас на каву своїх подружок Віру та Любов. Отак сидимо ми час від часу вчотирьох, балакаємо, між нами дівчатами. Вони вчать мене бачити своє щасливе майбутнє, світле майбутнє моєї країни, моєї сім'ї, моїх дітей і майбутніх онуків.

Кожного дня, кожної години та кожної миті — ВОНА вірить у мене, підіймає з колін і сподівається на мою власну віру у себе. А потім кожного ранку знову і знову дістає нові крила зі старої, пошарпаної шафи...

Життя

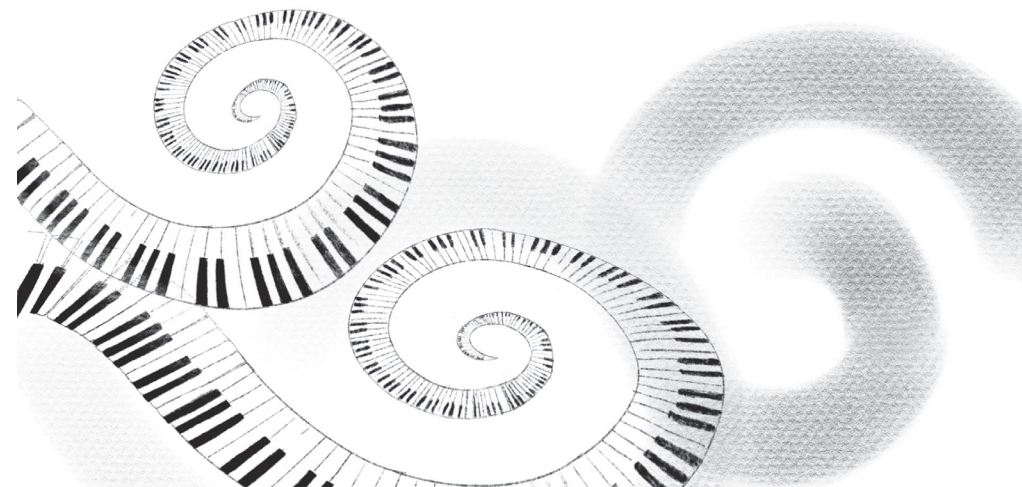
Ви коли-небудь слухали життя?
Його початок у пологовому,
його існування — вулиці,
його кінець — тишу...

Те, як воно балансує між хаосом і космосом, між льодом і опіком, між повітрям і вакуумом.

Життя триває щоденно, а минає непомітно. Воно залишає по собі за спиною десятки перегорнутих календарів. Записує кілометри плівки в генах, аби відтворитися у наших дітях. Зістарює тіло і вдосконалює душу.

Життя — як метроном: то вправо, то вліво, але ніколи не залишається з одного боку. Як і в музиці, в ньому є сильні і слабкі долі, мажорні і мінорні лади, тони та півтони...

Клавіші фортепіано-вічності — це дні: то чорні, то білі. А те, чиї руки грають на цьому інструменті, я даю можливість здогадатися вам.



Дозволь собі жити!

Дозволь собі бути і жити щасливо!
Почни любити. Кохання — це диво!
Завжди ризикуй, нехай буде страшно.
Шукай за межею. Будь щирим, відважним!
Лови кожну мить, тримай кожне слово,
Відчуй кожен подих, до змін будь готовий!
Крокуй, починай, лети, віднайди!
У серці хай линуть мажорні лади!
Якщо ти не згоден — кажи це відкрито,
Адже помилялись — те саме, що жити!!!

День

Вгадайте, що є у людини протягом усього життя одне й те саме, але завжди різне? Відповідь банально проста — це звичайний день.

Ранок. У виразно помітних звуках галасливого мегаполісу кричала про своє народження музика буденності. Прокидаючись, я завжди більш за все хочу бути особисто присутньою під час перших акордів дня, які прориваються крізь тишу на волю.

Спочатку можна подумати, що кожен день — як день, і тільки інколи трапляються події, які розмальовують його дійсно особливими фарбами емоцій та переживань. Та чи може бути кожен день життя винятковим?

От хіба ж може бути один і той самий світанок або один і той самий вечір чи захід сонця? Вони можуть бути схожі, але однакові... — ніколи!

Рухаючись за плином нестримної течії часу, ми невідворотно занурюємося у вир життєвих перипетій, і перестаємо помічати ті самі моменти, які, мов краплі різнокольорового конфетті, так відчайдушно і непомітно оку розсипаються на тлі чорно-білої буденності.

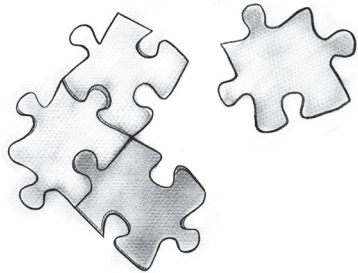
Одного разу я уявила, якими б могли бути ранки і вечори, якщо накласти їх трафаретом один на другий?

По-перше, різниця подій у часі. По-друге, один ти чи ні. Різними будуть і думки, і настрої, і бажання. А головне те, хто змінив ті думки та емоції.

Ось і виявляється, що однакових секунд, хвилин, днів і життя не буває!

День — ексклюзивна частинка пазлу життя.

Саме тому хочеться навчитись проживати кожен день так, щоб не залишалось зайво-однакових частинок, після того, як малюнок пазлу буде складений.



Я закрию сторінку у вчора

Я закрию сторінку у вчора,
Повернуся і крикну: «Привіт!»
Ти сьогодні нагадуєш море:
Море щастя, любові, політ.

Незбагненої думки колеса
Відвезли мою душу у рай,
Я сьогодні чомусь не принцеса...
Не кажи мені знов «прощавай».

